

**НАУКОВА
ФІЛОЛОГІЧНА
ОРГАНІЗАЦІЯ
«ЛОГОС»**

**Міжнародна
науково-практична конференція**

**«МОВА ТА ЛІТЕРАТУРА
У ПОЛІКУЛЬТУРНОМУ ПРОСТОРІ»**

9–10 лютого 2018 р.

м. Львів

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ЗАСОБИ МАСОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

- Алексенко С. Ф.
СПЕЦИФІКА АДРЕСАНТ-АДРЕСАТНИХ ВІДНОСИН
В АНГЛОМОВНОМУ ЖІНОЧОМУ ГЛЯНЦЕВОМУ ЖУРНАЛІ 6

СЕКЦІЯ 2. ТЕОРІЯ ЛІТЕРАТУРИ, ПОРІВНЯЛЬНЕ ЛІТЕРАТУРОЗНАВСТВО

- Синевич Б. М.
ТЕОРЕТИКО-ЛІТЕРАТУРНІ ПОШУКИ ЮРІЯ ЛИПИ..... 9

СЕКЦІЯ 3. ЛІТЕРАТУРА ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН

- Зайченко Ю. О.
ВИХІД ЯК БАЗОВА МОДЕЛЬ ЗАЧИНУ У ТВОРАХ ФЕНТЕЗІ 12

- Нестерук С. М.
ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНИЙ КОМЕНТАР
У ПОВІСТІ ВАРГАСА ЛЬЙОСИ «ПОХВАЛЬНЕ СЛОВО МАЧУСИ»..... 14

- Перекрест М. І.
ФУНКЦІЇ СОЛЯРНОЇ СИМВОЛІКИ В ТРАГЕДІЇ ЕСХІЛА «ХОЕФОРИ»..... 16

СЕКЦІЯ 4. ЗАГАЛЬНЕ, ПОРІВНЯЛЬНО-ІСТОРИЧНЕ, ТИПОЛОГІЧНЕ МОВОЗНАВСТВО

- Глущенко В. А.
ВПЛИВ ПОЛЬСЬКИХ ГОВОРІВ НА ПІВНІЧНО-ЗАХІДНІ
СХІДНОСЛОВ'ЯНСЬКІ: СПОЛУЧЕННЯ ГЛ, КЛ
(З ІСТОРІЇ МОВОЗНАВСТВА ПОЧАТКУ ХХ СТ)..... 19

- Дяків Х. Ю.
ЛІНГВОПРАГМАТИЧНІ АСПЕКТИ АНАЛІЗУ ВІДЕОМАТЕРІАЛУ 21

- Коломієць О. М.
СЕМАНТИКА ПРАВОВИХ ТЕРМІНОСИСТЕМ
МАГДЕБУРЗЬКОГО ПРАВА ЯК ФЕНОМЕН КУЛЬТУРИ ТА КОГНІЦІЇ..... 23

- Кривенко Г. Л.
ВАРІАТИВНІСТЬ НАЙМЕНУВАНЬ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНОГО
ДИСКУРСУ В СОЦІОГУМАНІТАРНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ..... 26

- Ніколайчук А. С.
ПИТАННЯ ГЕНЕЗИСУ ПІДРЯДНОСТІ
В МОВОЗНАВСТВІ ХІХ СТ. – ХХІ СТ. 29

СЕКЦІЯ 5. ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА ПЕРЕКЛАДУ

- Баклан І. М.
ЕКСПЛІКАЦІЯ ТА ІМПЛІКАЦІЯ МОДАЛЬНОСТІ ПРИ ПЕРЕКЛАДІ
НІМЕЦЬКОМОВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНО-ДОВІДКОВОЇ ДОКУМЕНТАЦІЇ..... 33

- Бондаренко О. О.
АВТОР ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ І ПЕРЕКЛАДАЧ – ПРОБЛЕМА
ВЗАЄМОДІЇ ДВОХ ТВОРЧИХ ОСОБИСТОСТЕЙ 36

- Гумений В. В.
ЗАСОБИ ВИРАЖЕННЯ І СТИЛІСТИЧНІ ПРИЙОМИ
В СУЧАСНОМУ ХУДОЖНЬОМУ ТВОРІ..... 38

Дем'яничук Ю. І. ЛЕКСИКОГРАФІЧНА ДИФЕРЕНЦІАЦІЯ ПАРАЛЕЛЬНОГО КОРПУСУ ТЕКСТІВ	40
Ivanchenko M. Yu. FORMATION OF THE INTERPRETER NON-VERBAL CULTURE	41
Совстна А. В., Лісун О. В. СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ В РОБОТІ ПЕРЕКЛАДАЧА	43

СЕКЦІЯ 6. МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ

Біленька І. О. ПРИНЦИПИ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ НА ЗАСАДАХ ПОЛІКУЛЬТУРНОСТІ: ДОСВІД США	47
Kadaner O. V. COLLABORATIVE LEARNING: DEVELOPMENT OF HIGHER-LEVEL THINKING AND PROMOTION OF STUDENT-FACULTY INTERACTION	49

СЕКЦІЯ 7. УКРАЇНСЬКА МОВА ТА ЛІТЕРАТУРА

Бойчук О. А. ГОСПОДАРСЬКІ СВИТОГЛЯДНІ УЯВЛЕННЯ ТА ЇХ ВІДОБРАЖЕННЯ У ШЕДРІВКАХ ВОЛИНИ ТА ЗАХІДНОГО ПОЛІССЯ (ПОРІВНЯЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА)	52
Бородица С. В. ЖАНР РОМАНУ У ТВОРЧОСТІ У. САМЧУКА 30–40-ИХ РР. ХХ СТ.	55
Кабиш М. Ю., Медвідь Н. С. МІСЦЕ ЗВУКОПИСУ У ПОЕТИЧНОМУ МОВЛЕННІ НЕОКЛАСИКІВ	58
Корнійчук О. І. ТВОРИ ДАРИНИ ГНАТКО ЯК ЗРАЗОК ЖІНОЧОГО РОМАНУ. ОСОБЛИВОСТІ ОБРАЗУ ЖІНКИ У РОМАНІ «ПРОКЛЯТА КРАСА»	61
Кулікова Т. В., Деркач В. В. ФІЛОСОФСЬКІ МОТИВИ ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧОЇ СПАДЩИНИ Б.-І. АНТОНИЧА	63
Лобань К. О. ТРАНСФОРМАЦІЯ МІФОЛОГІЧНИХ ОБРАЗІВ У ПОВІСТІ ДАРИ КОРНІЙ «ПЕТРУСЬ –ХИМОРОДНИК»	65
Маркова О. І. ЛІНІЙНА МОДЕЛЬ ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНОГО ПОЛЯ КОНЦЕПТУ ПАТРІОТИЗМ	68
Молоткіна Ю. О. ПРОБЛЕМА МОВНИХ КОНТАКТІВ В УКРАЇНСЬКОМУ МОВОЗНАВСТВІ	71
Оскірко О. П. НАЗВИ СТРАВ, ПОХІДНІ ВІД КАПУСТ-, У СХІДНОПОДІЛЬСЬКИХ ГОВІРКАХ	73
Поздрань Ю. В. ВИЗНАЧАЛЬНІ РИСИ ВНУТРІШНЬОЇ ЛЕКСИКОГРАФІЧНОЇ КРИТИКИ «РОСІЙСЬКО-УКРАЇНСЬКОГО СЛОВНИКА» ЗА РЕДАКЦІЮ А. Ю. КРИМСЬКОГО ТА С. О. СФРЕМОВА	75

Рубльова Р. І., Кудрявцева Н. А. «ЕЛЛАДА СКИТСЬКА У КРОВІ» (РОЗДУМИ НАД ПРОЧИТАННЯМ «ПОСЛАНІЯ» ЄВГЕНА МАЛАНЮКА)	77
Семак О. І. ЖІНОЧІ ОБРАЗИ У ДРАМАТУРГІЇ ЛЮДМИЛИ КОВАЛЕНКО	80
Скуратко Т. М. ПОЛІФУНКЦІОНАЛЬНІСТЬ ОБРАЗІВ-СИМВОЛІВ У ЛІРО-ЕПОСІ ІВАНА ДРАЧА	83
Стукан Г. О., Глушок Л. М. СТИЛІСТИЧНІ ФУНКЦІЇ ОДНОСКЛАДНИХ ОСОБОВИХ ТА БЕЗОСОБОВИХ РЕЧЕНЬ У ТВОРАХ МИКОЛИ МАГЕРИ ДЛЯ ДІТЕЙ	86
Трумко О. М. КАТЕГОРІЯ ОЦІНКИ У МІЖОСОБИСТІСНІЙ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ОБ'ЄКТ ВИВЧЕННЯ У КУРСІ «УКРАЇНСЬКА МОВА ЯК ІНОЗЕМНА»	90
Умрихіна Л. В. ТИПОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ ДОСЛІДЖЕННЯ МОДАЛЬНО ОРІЄНТОВАНИХ КОНСТРУКЦІЙ	92
Чопик Ю. С. ЄВАНГЕЛЬСЬКИЙ СЛІД В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ	95
СЕКЦІЯ 8. РОСІЙСЬКА МОВА ТА ЛІТЕРАТУРА	
Аргунова Г. В. РОЛЕВАЯ ИГРА В ПРОЦЕССЕ ОБУЧЕНИЯ РКИ	97
СЕКЦІЯ 9. РОМАНСЬКІ, ГЕРМАНСЬКІ ТА ІНШІ МОВИ І ЛІТЕРАТУРА	
Бажура Т. А. ДИСКУРСИВНІ МАРКЕРИ «YOU KNOW», «YOU SEE», «I SAY» В АКТУАЛЬНОМУ ЧЛЕНУВАННІ РЕЧЕННЯ	101
Vitalish L. P. LEXIKALISCHE UND SYNTAKTISCHE MERKMALE DER FLICKWÖRTER IN DER DEUTSCHEN UMGANGSSPRACHE	104
Давидова Т. В. МЕТОДИКА СЕМАНТИКО-КОГНІТИВНОГО ОПИСУ КОНЦЕПТІВ-АНТИКОНЦЕПТІВ ХУДОЖНЬОГО ТЕКСТУ	107
Леміш Ю. В. МЕТАФОРИЧНІ МОДЕЛІ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ ОБРАЗІВ В АНГЛІЙСЬКІЙ ЗАГАДЦІ	109
Савченко А. А., Заболотська О. В. ІРОНІЯ ЯК ЗАСІБ СТВОРЕННЯ КОМІЧНОГО У КРЕОЛІЗОВАНИХ ТЕКСТАХ ІНТЕРНЕТ-ДИСКУРСУ	112
Феліпас Т. В. СТЕРЕОТИПНІ ОЗНАКИ ТА ЛЕКСИКО-СЕМАНТИЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ АНГЛОМОВНОГО ГАСТРОНОМІЧНОГО ДИСКУРСУ	116
Хаботнякова П. С. НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ТЛУМАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «СИМВОЛ» У ГУМАНІТАРНІЙ ПАРАДИГМІ	118

4. Давидюк В. «Три гості сидять, радоньку радять» // Віктор Давидюк. Крокове колесо. Нариси з історичної семантики українського фольклору. – Київ: «Наукова думка», 2002. – С. 145-169.
5. Давидюк В. Етнологічний нарис Волині / Віктор Давидюк. – Луцьк: Інститут культурної антропології, 2005. – 70 с.
6. Данилюк А. Традиційна архітектура регіонів України: Полісся / Архип Данилюк. – Львів: Видавничий центр ЛНУ ім. Івана Франка, 2001. – 147 с.
7. Килимник С. Український рік у народних звичаях в історичному освітленні [Електронний ресурс] / Степан Килимник. – Вінніпег-Торонто: Український національний видавничий комітет, 1964. – Т. 1: Зимовий цикл. – 154 с. – Режим доступу: <http://diasporiana.org.ua/folklor/7785-kilimnik-s-ukrayinskiy-rik-u-narodnih-zvichayah-v-istorichnomu-nasvitlenni-t-1-zimoviy-tsikl/> (04.02.2018).
8. Марчук З. Генеалогія українського весілля / Зоряна Марчук. – Луцьк: Інститут культурної антропології, 2005. – 284 с.
9. Українське народознавство: Навч. посіб. / за ред. С. П. Павлюка. – 2-ге вид. – К.: Знання, 2004. – 570 с.

Бородіца С. В.

*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри теорії і методики української
та світової літератури*

Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна

ЖАНР РОМАНУ У ТВОРЧОСТІ У. САМЧУКА 30–40-ИХ РР. ХХ СТ.

Різностильові тенденції в західноукраїнській літературі 30–40-х років ХХ ст. (реалістична, неоромантична, необарокова, символістська та ін.) засвідчили поляризацію світоглядно-творчих концепцій найталановитіших представників західноукраїнського письменства, їх художньо-естетичний потенціал, перспективи жанрово-стильової еволюції роману. Формотворчі шукання Д. Віконської, І. Вільде, Г. Журби, Наталени Королевої, Р. Купчинського, Б. Лепкого, Ю. Опільського, С. Ордівського, С. Тудора, О. Турянського, А. Чайковського та ін. з огляду на їх естетичні здобутки, поезику і стиль увінчали вершину західноукраїнської літератури 30–40-х рр. Вони збагатили жанр роману новими структурними утвореннями, зображальними засобами, що розширило межі романної моноформи. Поряд із жанрами історичного, соціально-побутового, психологічного роману розвивається філософський, соціально-психологічний, тенденційний роман, роман-епосея. Західноукраїнські прозаїки експериментували у галузі форми, шукаючи оригінальну сюжетно-композиційну структуру чи своєрідну стильову манеру. Зазначимо, що попри це їхня творчість глибоко сягає в народний епос та українську літературну традицію. Обізнані з новітніми філософськими і культурними тенденціями, світовими здобутками у створенні нових романних форм, західноукраїнські митці усвідомлювали себе невід'ємною частиною не лише української, а й світової літератури. У результаті в 30–40-х рр. з'явилися високохудожня проза – уважна до найтонших порухів людської душі, здатна стимулювати дух пізнання і самоідентифікації, «Апостол черні» формуючи («Шестикрилець», «Шоломи в сонці» К. Гриневичевої, «Апостол черні»

О. Кобилянської, «Предок» Наталени Королевої, «Заметіль» Р. Купчинського, «Іду на вас», «Ідоли пануть» Ю. Опільського, «Волинь» У. Самчука, «Сагайдачний» А. Чайковського та ін.).

Романи У. Самчука у контексті великої прози найвизначніших представників західноукраїнського літературного дискурсу 30–40-х рр. ХХ ст. вирізняються самобутніми романними формами, що визначило особливе місце автора в літературі окресленої доби. Вони засвідчили тенденцію до оновлення жанру, відкриття у ньому нових естетичних можливостей, які не могли бути непоміченими і невизнаними художньою свідомістю ХХ ст. Класична модель роману-епопеї – одне з найбільших його досягнень – еволюціонувала у романі-хроніці «Вогні на болотах» (1940) В. Василевської, «Діти Чумацького шляху» (1948–1951) Д. Гуменної, «Юрко Крук» (1956) П. Козланюка, «Сестри Річинські» (1958–1964) І. Вільде, «Волинь» (1959–1966) Б. Харчука тощо. Їм була близька самчуківська об'єктивність і епічна всеосяжність, які давали можливість цілісно охопити панораму буття, проникнути в діалектичний взаємозв'язок його процесів, подій, обставин, що творили багатоплощинну і різногелосу картину тогочасного світу.

Розвиток жанрової системи У. Самчука зумовлений переосмисленням класичних традицій світового роману, з одного боку, та характерними рисами літературного процесу першої половини ХХ ст., з іншого, де визначальними були естетичні принципи і своєрідність творчої індивідуальності митця. Досвід письменників старшого покоління, реалізований у прозописі автора, – важливий аспект в осмисленні цієї проблеми. О. Кобилянська, Б. Лепкий, Ю. Опільський, М. Яцків та ін., зважаючи на відмінність творчих методів, індивідуальних стилів і різноспрямованість авторських задумів, по-своєму відтворювали потік життєвих подій, рух історії, осмислювали часові зсуви через гармонійний синтез світу та людини. У. Самчуку були співзвучні їхні художні прийоми розкриття різних вимірів дійсності у всій складності і протиріччях, що відкривало йому шлях створення синтетичного роману, який би охопив широту буття, його динаміку і зміни, глибинні процеси відродження національної самосвідомості та самоідентифікації українців. У ході довготривалих художніх шукань з-під пера У. Самчука постали широкомасштабні епічні полотна, традиційні за стилем, поетикою, способом оповіді, але глибоко новаторські у своїй сутності, з сучасним поглядом на світ, людину, народ. Власне у 30–40-і рр. ХХ ст. окреслюються основні жанрово-романні модуси його мистецького доробку: від соціально-побутового роману до роману-епопеї, вигранюється його стильова домінанта – глибокий аналітизм, що ґрунтується на художніх традиціях Панаса Мирного й І. Франка. Тому, вважаємо, що велика проза У. Самчука органічно прочитується у площині аналітичної «стильової ситуації», поетологічні ознаки якої чітко визначив Л. Новиченко: «Вірність загалом усталеним, традиційним формам, притиск. на об'єктивність зображення, на мінімальний «ефект присутності» автора, розкриття соціальних явищ передусім з буденно-побутового їх боку, пильне дослідження звичайного, життєво-достовірного, але без особливого заглиблення в «мікросвіт», зокрема психологічний, поважна питома вага розлогих, неквапливих авторських описів і характеристик, – такі ... прикмети цієї стильової течії» [5, с. 159]. Складна структура романів західноукраїнського письменника, своєрідність їх поетики, широкий діапазон психологізму свідчать про «внутрішні новаторські зміни у звичній, інколи занадто традиційній художній системі» [5, с. 159] У. Самчука, як-от у романах «Волинь», «Гори говорять!», «Марія». Удосконалюючи романну форму, прозаїк намагався створити прозовий текст як цілісний організм, у якому б усі рівні його структури перебували в органічній єдності і найтісніших системних зв'язках.

Романи У. Самчука вражають масштабністю й епічною широтою охоплення української дійсності, історизмом авторського мислення, монументальністю образів

персонажів, які моделюються у психологічній призмі. Можемо стверджувати, що митець майстерно модифікував традиційну «матрицю» західноєвропейського роману виховання («Кулак», «Волинь», «Юність Василя Шеремети») чи соціально-психологічного роману («Гори говорять!», «Марія»). Він максимально навантажував образи, осмислюючи їх у багатогранних стосунках зі світом та іншими персонажами. Очевидно, що в ранній самчуковій прозі сформувався соціально-психологічний тип героя, наділений рисами вітальної, незалежної особистості. Авторська увага перекладається з динаміки розвитку подій на поглиблений розгляд внутрішнього світу персонажів, наприклад, у романах «Кулак», «Волинь», «Гори говорять!», «Марія» події епохи розкриваються через психологію головних персонажів. Індивідуальність людини, неповторна самотність її природи зайняли особливе місце в наративній структурі романів У. Самчука 30–40-і рр. З-під його пера постав роман – взірець жанрової організації, де взаємовідношення частин і цілого, сприймається «не як механічна сума його складових елементів, і «відокремленість» цих елементів губить абсолютний характер: кожний з них реалізується тільки у відношенні до інших елементів і до структурного цілого всього тексту» [4, с. 11].

Позиція автора-розповідача, що «проходить» через галерею типів, то побіжно торкаючись їх, то надовго затримуючись серед найбільш цікавих, як організаційний і естетичний аспект романів У. Самчука стає критерієм визначення жанру [3]. Його наратор – «аукторіальний», традиційний для реалістичного роману ХІХ ст. Він – селянин за походженням – «розкриває» життя українського народу зсередини, категорично й безапеляційно оцінюючи тогочасні події, оскільки виражає ідеологічну позицію письменника, втілюючи його ідейно-естетичний ідеал. Тому наратор не стільки фіксує, скільки досліджує й аналізує політичне, соціальне, культурне, духовне буття українців першої половини ХХ ст., демонструючи можливості їхнього національного характеру, здатні проявитися в майбутньому.

Під час написання романів 30–40-х рр. У. Самчук відчував необхідність піднести на новий художній рівень відтворення історії, духу епохи, самого образу часу. «Художній образ, у тому числі образ часу в творі, виступає як складний емоційно-розумовий процес відбиття реальних причинно-наслідкових зв'язків, здатний через одиничне приходити до узагальнення і через загальне розуміти одиничне» [2, с. 132]. У. Самчук – новатор у творенні хронотопу: багатопланова конструкція романів, взаємодія часопросторових площин ускладнюють розповідь, дозволяють по-іншому висвітлити важливі епізоди національної історії. Таким чином, простір і час як визначальні елементи жанрової структури отримують у митця нові навантаження і трансформації: він пропонує символічну напівміфологічну поетику романного хронотопу. На перший погляд, автор осмислював традиційні категорії простору: дім, родина, село, поле, але це не просто повернення до них, а насамперед їх збагачення за рахунок нової семантики і функціональності. Таким чином, місце дії в романах У. Самчука отримує складний і високий символіко-метафоричний зміст, як, наприклад, місткий, метафорично розгорнутий світ селянської родини в романі-епопеї «Волинь» є національним мікропростором, основою українського космосу, який цілюще живить інші сфери етнопростору [1]. Тут час і простір – умовні категорії, які отримали надсюжетну символічність. Звідси – епічна масштабність і монументальність роману У. Самчука, котрий характеризується не тільки параметрами традиційної часопросторової безперервності і класичного романного образу, а багатозначним зв'язком, що визначає синтетичний статус художнього образу у романному світі. У. Самчук став творцем національного роману «зв'язку часів», де сконденсовано час і простір, життя кількох поколінь українців, коли одне село («Волинь», «Гори говорять!»), родина чи особистість («Кулак», «Марія») включаються у контекст усього світу, стають центром народної етики й естетики.

Список використаних джерел:

1. Андрусів С.М. Модус національної ідентичності: Львівський текст 30-х років ХХ ст.: монографія. Львів: Львівський національний університет імені Івана Франка, 2000, Тернопіль: Джура, 2000. 340 с.
2. Джохадзе Н.И. К методологии исследования проблемы времени в искусстве и эстетике // Вопросы философии. 1983. № 1. С. 130-138.
3. Ковач А. О закономерностях развития литературных родов // Проблемы теории и истории литературы. Москва: Изд. МГУ, 1971. С. 31-40.
4. Лотман Ю.М. Анализ поэтического текста. Структура стиха. Ленинград: Просвещение, 1972. 272 с.
5. Новиченко Л. Стиль – метод – життя // Новиченко Л. Вибрані праці: в 2-х т. К.: Дніпро, 1984. Т. 1. С. 132-169.

Кабиш М. Ю.
кандидат філологічних наук

Медвідь Н. С.
кандидат філологічних наук, доцент
Глухівський національний педагогічний університет
імені Олександра Довженка
м. Глухів, Сумська область, Україна

МІСЦЕ ЗВУКОПISУ У ПОЕТИЧНОМУ МОВЛЕННІ НЕОКЛАСИКІВ

Звуковий повтор у художньому тексті є фонетичним елементом, що привертає до себе увагу читача, адже відбувається посилення семантичних властивостей звука, що повторюється. Дослідження звукописного аспекту ідіостилю дає змогу побачити індивідуальну неповторність письменника у представленій ним мовно-естетичній картині світу, оцінити його внесок у систему вже функціонуючих фоносемантичних художніх засобів національної мови. Адже «найповніше уявлення мовної особистості про світ відображаються у тексті як максимальній одиниці мовленнєвої діяльності... Художній текст є формою вираження двомірної сутності картини світу автора, її концептуальної та мовної моделей, які співвідносяться відповідно з концептуальним простором та мовними засобами тексту» [4, с. 30].

Поезія передбачає найвищий рівень самопізнання, глибоку рефлексію. Увесь складний комплекс інформації поетичного тексту передається мовними засобами різних рівнів. Сучасний ефект прискороного розвитку культур, інтенсифікації інформаційно-обмінних процесів спостерігається у випадках взаємовпливу різних видів мистецтва: поезії та музики, поезії та живопису. Культурна пам'ять, що має креативну природу, здатна протистояти часу. Вона, на думку Ю. М. Лотмана, не є пасивним сховищем інформації, а становить частину смислотворчого механізму тексту. Учений пов'язує цю функцію пам'яті з рівнем складності в організації системи: «Фактично тексти, які досягли за складністю своєї організації рівня мистецтва, взагалі не можуть бути пасивними сховищами константної інформації, оскільки є не складами, а генераторами. Сенси в пам'яті культури не «зберігаються», а ростуть» [3, с. 675]. Тож під час дослідження творів поетичного мистецтва слід зважати на те, що методом вивчення стає мовлення, яке безпосередньо пов'язане з нашою свідомістю, нашою пам'яттю. Цілком очевидно є потреба враховувати багатозначність звуко-